

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **D. V. L.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR P.
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019 č. j. CPR-13169-3/ČJ-2019-930310-V248

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 2. 2019 č. j. KRPA-71715-15/ČJ-2019-000022. Tímto rozhodnutím byla podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území České republiky. Současně byla podle ust. § 50a odst. 4 tohoto zákona stanovena doba k opuštění území

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

České republiky nejpozději do 50 dnů ode dne oznámení daného rozhodnutí. Dále jím byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný naprosto nesprávným a nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem, čímž zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností. Uvedl, že řízení o povinnosti opustit území sice dle ust. § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech, kdy by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, to však správní orgán nezavazuje povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území, podle ust. § 174a zákona o pobytu. Výčet uvedený v daném ustanovení je pouze minimální množinou faktorů, které ovlivňují přiměřenost rozhodnutí, dle názoru žalobce tak nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Poukázal na to, že přiměřenost dopadů rozhodnutí musí být zkoumána z úřední povinnosti. Měl za to, že napadené rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, čímž došlo k porušení nejen daného ustanovení, ale též ust. § 3 správního řádu. Žalovaný se podle něj ani nepokusil zjistit stav věci ve vztahu k ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, v odůvodnění svého rozhodnutí se s touto nepřiměřeností řádně nevypořádal, jednal tak v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Zdůraznil, že po celou dobu řízení poskytoval správním orgánům dostatek podnětů k provádění řádného přezkumu přiměřenosti, např. k provedení výslechu své nevlastní dcery N. H. Upozornil také na to, že správní orgán má povinnost rozhodovat v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami (ust. § 2 odst. 1 správního řádu). Ochrana před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života je zakotvena též v ústavním pořádku České republiky, a to v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Odkázal také na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 28. 2. 2014 č. j. 5 As 102/2013-31. Podle žalobce nelze v daném případě mluvit o podstatném protiprávním jednání nebo ohrožení veřejného pořádku. Napadené rozhodnutí je tedy dle jeho názoru v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, ust. § 2 odst. 1 správního řádu, čl. 10 Ústavy České republiky a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Byl přesvědčen o tom, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, správní orgány se spokojily s povrchní znalostí rodinné a soukromé situace žalobce, vůbec nehodnotily dobu jeho legálního pobytu v České republice a způsob, jakým se zde začlenil a integroval. Dodal, že vzhledem k tomu, že se stará o dvě nezletilé děti, bylo zapotřebí, aby se k možnosti odloučení vyjádřil i kompetentní orgán, tedy orgán sociálně-právní ochrany dětí, jehož stanovisko je běžnou praxí při ukončování pobytu cizinců. I s ohledem na tuto skutečnost měl za to, že byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, čímž došlo k nepřezkoumatelnosti vydaného rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a na napadené rozhodnutí, v nichž se správní orgány dostačujícím způsobem vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Byl toho názoru, že napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem. K čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podotkl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není nezbytné, aby se správní orgány vyjadřovaly ke všem stanoveným kritériím. Z vyjmenovaných kritérií uvedených za spojkou „a“ tak dle něj postačí splnit jedno z uvedených kritérií. Konstatoval, že v tomto případě byly splněny kumulativně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

podmínky obou částí čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Byl přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců, dodržování podmínek pobytu cizinců na území České republiky lze podřadit pod pojem veřejná bezpečnost. Byl přesvědčen o tom, že za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území České republiky upustit, napadené rozhodnutí je přiměřené. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 13. února 2020 nebyl žádný z účastníků přítomen. Žalovaný omluvil svoji neúčast, zástupce žalobce se nedostavil bez omluvy.
5. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam ze dne 18. 2. 2019 č. j. KRPA-71715-2/ČJ-2019-000022, protokol o podání vysvětlení ze dne 18. 2. 2019 č. j. KRPA-71715-13/ČJ-2019-000022, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 2. 2019 č. j. KRPA-71715-15/ČJ-2019-000022, odvolání žalobce ze dne 26. 2. 2019 a jeho doplnění ze dne 18. 3. 2019, rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2019 č. j. CPR-13169-3/ČJ-2019-930310-V248.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že se žalobce dne 18. 2. 2019 dostavil k orgánu prvního stupně k řešení svého pobytu na území České republiky. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce má v pase vylepeno poslední platné výjezdní vízum s platností od 17. 12. 2018 do 14. 2. 2019, další platné vízum nebo povolení k pobytu opravňující cizince k pobytu na území České republiky v pase vylepeno nebylo. Následně byl žalobce dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Při podání vysvětlení dne 18. 2. 2019 žalobce sdělil, že je svobodný (pozn. soudu – lustrací provedenou žalovaným dne 7. 11. 2019 bylo zjištěno, že žalobce je ženatý), má jednu dceru, které je 6 let a která má v České republice po matce povolen v České republice trvalý pobyt. Žalobce s nimi žije v České republice na adrese P. Do České republiky poprvé přicestoval dne 15. 2. 2008, od té doby zde legálně pobýval, naposledy mu však pobyt nebyl prodloužen, proti rozhodnutí podal žalobu a čekal na rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Kvůli dceři a manželce (pozn. soudu – žalobce svou partnerku označoval jako přítelkyni) by ukončení jeho pobytu bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, musí se o ně starat a jsou na něm finančně závislé, jsou též překážkou jeho vycestování. Rodinným příslušníkem občana České republiky nebo Evropské unie není, s nikým takovým nesdílí společnou domácnost. V České republice nemá pohledávky, vlastní tu jen auto. Ve Vietnamu má rodiče a bratra, naposledy tam byl před rokem na tři týdny, od roku 2008 tam létal jednou za pár let. Nemá tam žádný majetek. Mohl by se vrátit k rodičům. Nemá žádné zdravotní potíže. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 2. 2019 č. j. KRPA-71715-15/ČJ-2019-000022 byla žalobci podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území České republiky. Současně byla podle ust. § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 50 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí. Dále byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí podal žalobce odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 11. 2019 č. j. CPR-13169-3/ČJ-2019-930310-V248 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*
10. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
11. Městský soud v Praze se v první řadě zabýval námitkou, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav věci. K této námitce soud uvádí, že správní orgán prvního stupně zjišťoval skutečnosti důležité pro své rozhodování z žalobcem podaného vysvětlení, o němž pořídil protokol ze dne 18. 2. 2019 č. j. KRPA-71715-13/ČJ-2019-000022, dále provedl lustraci žalobce v dostupných informačních systémech Policie České republiky. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ust. § 50a odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *v řízení o povinnosti opustit území je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.* Soud má za to, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci. Při svém rozhodování přihlédly k rodinným poměrům žalobce, jeho pobytové historii, zdravotnímu stavu, vazbám k České republice i k Vietnamu. Pokud jde o neprovedení výsledku nevlastní dcery žalobce, soud podotýká, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce v průběhu správního řízení vznesl takový důkazní návrh. Žalovaný si byl vědom skutečnosti, že žalobce žije i s dcerou své manželky z předchozího vztahu, tuto skutečnost nijak nezpochybňoval. Žalovaný zdůraznil, že žalobce může usilovat o získání pobytového oprávnění a poté, co ho získá, se může vrátit do České republiky. Rozhodnutím o povinnosti opustit území je totiž stanovena pouze povinnost vycestovat, není jím zakázán pobyt na území členských států Evropské unie. Žalovaný se vyjádřil též k možnostem styku žalobce se svou rodinou. Co se týče námítky, že si správní orgány měly opatřit stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí, soud uvádí, že v daném případě správní orgány neměly pochybnosti o rodinném životě žalobce v České republice, nebyly povinny žádat o stanovisko odbor sociálně-právní ochrany dětí. Zdejší soud k tomu odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2018 č. j. 17 A 131/2018-38, ve kterém se uvádí: „V žalobě je také obsaženo tvrzení žalobkyně, že vzhledem k tomu, že je matkou dvou nezletilých dětí, je zapotřebí, aby se k možnosti odloučení vyjádřil i správní orgán OSPOD. K tomu soud připomíná, že se jedná nikoliv o řízení o pobytu nezletilých dětí, nýbrž o povinnosti žalobkyně opustit území ČR, tudíž není důvod, aby se k tomu vyjadřoval OSPOD.“ Městský soud v Praze tak nemá za to, že by žalovaný pochybil, skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

12. Městský soud v Praze dále uvádí, že i v případě uložení povinnosti opustit území podle ust. § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017-29: „... § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti. Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno, posuzuje se, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.“
13. Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-25 dospěl k závěru, že: „Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
14. Z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že se správní orgány zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dostatečně posoudily i otázku zásahu uloženého opatření do soukromého a rodinného života žalobce. Jejich rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelná. Správní orgány nejprve konstatovaly, že nepřistoupily k uložení správního vyhoštění právě s ohledem na rodinné poměry žalobce a uložily povinnost opustit území České republiky jako mírnější opatření. Správní orgán prvního stupně se s otázkou přiměřenosti rozhodnutí vypořádal zejména na str. 4 a 5 svého rozhodnutí, kde konstatoval, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2008 legálně, nikdy neměl žádný problém, avšak v době vydání rozhodnutí pobýval na území České republiky bez platného víza či povolení k pobytu, a to od 15. 2. 2019 do 18. 2. 2019. Dále poukázal na to, že rozhodnutí podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců představuje mírnější opatření, je jím uložena povinnost vycestovat z území České republiky, není spojeno s žádnými negativními omezeními do

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

budoucná, rozhodnutí nemá vliv na možnost cizince získat vízum či povolení k pobytu, po získání pobytového oprávnění může žalobce přicestovat zpět do České republiky. S ohledem na výše uvedené uzavřel, že vydáním předmětného rozhodnutí nedojde k nepřiměřenému zásahu do práv žalobce na soukromý a rodinný život. Taktéž žalovaný se k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí zevrubně vyjádřil. Uvedl, že lustrací v dostupných informačních systémech Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce žije v České republice s manželkou, dcerou a dcerou manželky z předešlého vztahu, s ohledem na to poukázal na nutnost posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. K této otázce na str. 6 napadeného rozhodnutí především konstatoval: „*Správní orgán I. stupně, stejně tak jako odvolací orgán nikterak nezpochybňuje vztah účastníka řízení k manželce a dceři, kdy všichni společně žijí ve společné domácnosti. Napadeným rozhodnutím nedojde k nevratnému zpretrhání rodinných vazeb mimo jiné i z toho důvodu, jak již bylo uvedeno výše, že účastník řízení není napadeným rozhodnutím do budoucna zamezeno vstupu na území České republiky. Pokud by z nějakého důvodu rodina trvala na osobním kontaktu do doby, než si účastník řízení vyřídí platné pobytové oprávnění, aby mohl pobývat na území České republiky legálně, tak vzhledem ke skutečnosti, že manželka a dcera mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, nic jim nebrání v tom, aby účastníka řízení v zahraničí navštívily, popřípadě s ním odcestovaly. Pokud by osobní kontakt z nějakého důvodu nebyl možný, případný vzájemný kontakt může účastník řízení rodině poskytnout i ze zahraničí (např. prostřednictvím telefonu, sociálních sítí či jiných internetových aplikací).*“ Žalovaný také podotkl, že žalobce nesdělil správnímu orgánu, že by měl nějaké zdravotní problémy a prohlásil, že ve Vietnamu žijí jeho rodiče a bratr, ve své vlasti má tedy určité zázemí. Poukázal též na to, že s dítětem na území České republiky zůstává jeho matka. Zdůraznil, že povinnost opustit území je nejmírnějším opatřením, které lze v případě zjištění nelegálního pobytu cizince na území České republiky uložit.

15. Městský soud v Praze má za to, že se správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly s přiměřeností dopadů rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány dostatečně odůvodnily, že rozhodnutí o povinnosti opustit území nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný se na str. 5 napadeného rozhodnutí dostatečně vyjádřil i k možnému rozporu rozhodnutí s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, shledal, že takový rozpor dán není. Zdejší soud se s hodnocením žalovaného zcela ztotožňuje a uvádí, že rozhodnutím o povinnosti opustit území nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, na základě vydaného rozhodnutí žalovaného má žalobce povinnost vycestovat z území České republiky, po získání pobytového oprávnění mu nic nebrání v tom vrátit se zpět. Žalobce sice v České republice pobýval legálně již od roku 2008, avšak bylo prokázáno, že od 15. 2. 2019 do 18. 2. 2019 neměl příslušné vízum či povolení k pobytu, nevycestoval v době platnosti výjezdního příkazu, a tak se dopustil protiprávního jednání [k těmto skutečnostem bylo ve správním řízení přihlédnuto, i vzhledem k nim bylo uloženo nejmírnější možné opatření, a to povinnost opustit území dle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců]. Dále je nepochybné, že na území České republiky žije manželka žalobce a jejich dcera, domácnost s nimi sdílí též dcera manželky z předchozího vztahu, která je občankou České republiky. Manželka a dcera žalobce mají v České republice povolen trvalý pobyt. Po dobu nepřítomnosti žalobce v České republice bude moci jeho manželka se svými dětmi setrvat na území České republiky a zajistit péči o ně. Svého manžela by mohla ve Vietnamu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

navštívit, kontakt mohou udržovat též prostřednictvím telefonu, sociálních sítí apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019 č. j. 1 Azs 384/2019-16).

16. Městský soud v Praze uzavírá, že ačkoli k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nelze vzhledem k výše uvedenému považovat tento zásah za nepřiměřený. Napadené rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, ani nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
17. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.